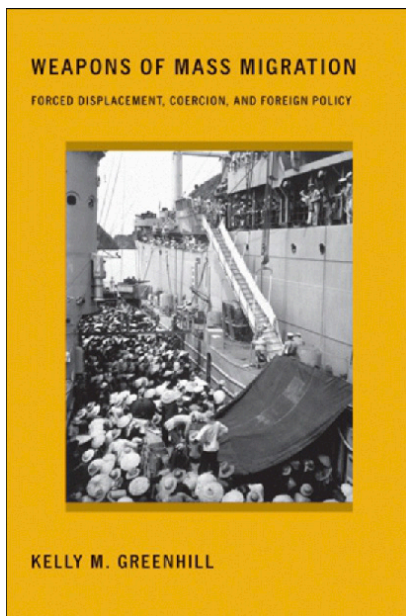

ALAPJOGOKÉRT
KÖZPONT

Központi könyvaudit

„Most már a menekültek jelentik a háborút”

Az Alapjogokért Központ
összefoglalója
Kelly M. Greenhill:
A tömeges migráció fegyvere c.
könyvéről

„MOST MÁR A MENEKÜLTEK JELENTIK A HÁBORÚT”

Az Alapjogokért Központ összefoglalója Kelly M. Greenhill: A tömeges migráció fegyvere c.
könyvéről

Kelly M. Greenhill, amerikai politológus 2010-ben megjelent *Weapons of Mass Migration* című könyvében szisztematikus vizsgálat alá veszi az 1951-es Genfi Menekültügyi Egyezmény elfogadása óta eltelt évtizedekben a bevándorlás-bevándoroltatás erőltetése kapcsán széles körben alkalmazott zsarolási módszert, melyet ő „kényszerített, tervezett migrációnak” (coercive engineered migration) hív. A könyv alapján a Greenhill által azonosított korábbi módszerek, mintázatok és a 2015 óta Európába irányuló tömeges migrációs hullám folyamatai között nehéz nem észrevenni a hasonlóságokat.

A szerző könyvében több példán keresztül szemlélteti, hogyan „működtetik” a gyakorlatban a migrációt, mint kényszerítő eszközt, mely végső soron a bevándorlási szempontból célországoknak minősülő államok geopolitikai destabilizálására is alkalmas. Bemutatja, miként érték el ezt „bevetve” politikai vagy gazdasági célkitűzéseiket azok az állami vezetők, akik főként diktatórikus, elszigetelt államok éléről nem ülhetek tárgyalóasztalhoz a befolyásolni kívánt liberális demokráciák politikusaival, de morális nyomás alá helyezve őket mégis sikerült tárgyalniuk velük. Ebben – akarva vagy akaratlanul, de – „segítségükre” voltak a migrációt pártoló NGO-hálózatok és az „áramlásból” hasznot húzni igyekvő más politikai szereplők is.

A könyv három fő szereplői kört „határoz meg”, akik a „kihívók” (challengers), vagyis a migrációs kényszer alkalmazói célországokkal szemben: a „generálók” (generators), a „provokátorok” (agents provocateurs) és az „opportunisták” (opportunists). Előbbi kettő aktív résztvevői a migrációs folyamatnak, míg utóbbi pusztán passzív haszonélvezője egy már kialakult helyzetnek. A „generálók” maguk kreálják a migrációs válságokat, vagy fenyegetnek azok létrehozásával, hogy elérjék politikai, illetve gazdasági célkitűzéseiket a célpont országokkal szemben. A „provokátorok” viselkedésükkel ösztönöznék más szereplőket a migrációs áradat létrehozására. Az „opportunisták” a már kialakult válságokat fordítják saját hasznukra. Mind másképp alkalmazzák a migrációt fegyverként, de a szerző szerint meghatározható két fő módszer, a „politikai agitáció” és a „kapacitásokat meghaladó elárasztás”. Az ezekkel való fenyegetésnek a „képmutatás ára” (hypocrisy cost) ad súlyt; ez Greenhill szerint az a „politikai költség”, amelyet nem akarnak „megfizetni” a célpontok, ezért egy idő után rendszerint engednek a követeléseknek.

A könyv végső konklúziója szerint az emberi jogokat és a menedékjogot törvénybe foglaló és azok betartására kötelezettséget vállaló liberális demokráciák fokozottan ki vannak téve a zsarolás ezen formájának. Greenhill szerint a nyugati társadalom gyengesége, hogy valósággal fél attól: képmutatónak bélyegzik, ha

nem mutat kellőképpen humánus magatartást az érkező tömegek irányában. Ezt a morális terhet nem kívánja magára venni, ezért könnyen behódol a fenyegetésnek. Nem lehet nem észrevenni a párhuzamot ezen megállapítás és az Európában 2015-ben kialakult migrációs válságra adott nyugat-európai válaszok között. Ez a könyv választ adhat arra a kérdésre, hogy mi lehet az oka a „Wilkommenskultur” kialakulásának.

A könyvben említett példák alapján látható, hogy az EU ahelyett, hogy pl. a törökökkel kényszerűzetet köt és meg sem próbálja megállítani a migrációt, jelenleg is ellenállhatna a zsarolásnak, ahogyan azt tette a 2000-es évek elején a fehérerosz fenyegetésekkel szemben. Ekkor a határvédelem megerősítését választották a tagállami vezetők.

A szerző kitér arra is, hogy a migráció lerontja az életszínvonalat a befogadó államokban és jelentős terhet ró a szociális ellátórendszerre; mindezek mellett pedig az újonnan érkezők magukkal hozzák konfliktusaikat és aránytalanul sok bűncselekményt követnek el. Ez a folyamat figyelhető meg Európában is, főleg az északi államokban, ahol a szociális juttatások magasak; ezért tekinthetők célszágnak a migránsok számára. Jellemzően a bűnügyi statisztikák is megugrottak, főleg az erőszakos bűncselekmények terén.

A '90-es évek végének koszovói albán bevándorlóhulláma kapcsán a könyv Rey Koslowski migrációs szakértőre hivatkozva plasztikusan kiemeli, hogy a média hogyan is befolyásolta a közvéleményt az illegálisan érkezőkről kialakított percepciók kapcsán. Ez a jelenség, nevezetesen a gazdasági migránsok egybemosása a menekültekkel és áldozatként való bemutatásuk megfigyelhető a 2015 óta tartó európai migrációs válság kapcsán is. A befogadópárti politikusoknak a közvélemény percepciójának megváltoztatásában segítségére volt a mainstream média is, ami megvágott, manipulált felvételeket mutatott be többek között Magyarországról is. Ismerős lehet a látszólag a feleségét és gyermekét a magyar rendőrök előtt védelmező migráns, aki valójában a kamerák kedvéért egy ismeretlen nőt rántott le magával a sínekre. Az erről készült felvételek bejárták a nemzetközi sajtót, ami lemaradt, az a jelenet vége, mikor a nőt kimentik a rendőrök a férfi szorításából.

Az egyik példában, az USA-ba hajózó haitik összetákolt csónakokban hajóztak ki a nyílt tengerre abban a reményben, hogy kimentik őket és menedékjogot kaphatnak. Hasonló jelenség tapasztalható az európai migrációs válság kapcsán is, a Földközi-tengeren az embercsempészek gumicsónakjaiban hánykolódó migránsok csak arra várnak, hogy valamelyik NGO hajója felvegye őket a fedélzetére és Európába szállítsa.

A tömeges migráció fegyvere c. kötet bár jóval a jelenleg Európába irányuló migrációs hullám megindulása előtt íródott, jól érezhető, hogy a „kényszerített, tervezett” migrációt politikai eszközként használók ugyanazokat a módszereket alkalmazzák nyomásgyakorlás gyanánt, mint az elmúlt évtizedekben.

A „KÉNYSZERÍTETT, TERVEZETT MIGRÁCIÓ” MINT MÓDSZER

Az úgynevezett „kényszerített, tervezett migráció” módszerével csak az 1951-es Menekültügyi Egyezmény elfogadása óta eltelt időben több mint 50 alkalommal éltek, vagyis átlagosan majdnem évente egyszer bevetették ezt a módszert. Az esetek felében legalább egy, politikai vagy gazdasági céljukat el is érték vele alkalmazóik. A „kihívók”, vagyis a kényszerítést alkalmazó országok azáltal kívánják befolyásolni a célpontok viselkedését, hogy kihasználják a célországon belüli egymással versengő érdekeket, manipulálva a társadalomra háruló költségeket és kockázatokat.

Mik lehetnek ezek a költségek és kockázatok? A kényszerítés „hagyományosabb” formája például, amikor a háborúk során megjelenik a civil lakosság ellen alkalmazott katonai erővel való fenyegetés, ilyenkor nyilvánvalóan az ártatlan életek jelentik azt a költséget, amit nem akar „megfizetni” a megszarolt fél és ezért enged. Ehhez képest **a „kényszerített, tervezett migráció” esetében a fenyegetést az jelenti, hogy emberekkel „árasztják el” a célországot,** mintha ledobnának egy „demográfiai bombát”, ami nyilvánvalóan a szükséges ellátások miatt többletköltségeket ró a befogadó társadalomra. A célország politikai vezetésének kockázatot jelenthet egyfelől az, ha nem viselkedik humánusan és nem fogadja be az érkező tömegeket, másfelől a saját állampolgárainak, a választóinak a megnövekedett szociális terhekre – többnyire a szavazófülkékben - adott reakciója. Legtöbb esetben az USA a célpontja a kényszerítés ezen unortodox formájának, de a nyugat-európai liberális demokráciák sincsenek sokkal „lemaradva”.

A **„képmutatás ára”** (hypocrisy cost) a szerző szerint **az a szimbolikus „költség”, politikai arcvesztés, amely akkor jöhet számításba, ha valós vagy valósnak érzékelt különbség áll fenn a liberális értékek és normák iránti elköteleződés és a tanúsított, ezt a kötelezettségvállalást megszegő magatartás között.** Ez pedig hatásos erőttöbbszöröző lehet a gyengébb „kihívóknak”, akik így az erkölcsi ellentmondásokat kihasználva saját súlykategóriájuknál nagyobb szereplők viselkedését is befolyásolni tudják. A liberális demokráciák különösen is ki vannak téve ennek a veszélynek, mivel törvénybe foglalták az emberi jogokat és menekültügyi kötelezettségvállalásaikat.

Viszont a behódolás ellenpéldája volt, mikor a fehérorosz elnök, Viktor Lukasenka 2002-ben és 2004-ben is megfenyegette az EU-t azzal, hogy elárasztja menedékkérőkkel, ha nem tesznek eleget a követeléseinek, de a tagállamok elhatározták, hogy félmilliárd eurónál többet is elköltenek határvédelemre és így megakadályozzák a jövőbeli zsarolást.

A TÖMEGES MIGRÁCIÓ KÉNYSZERÍTŐ EREJÉNEK MEGÉRTÉSE

A kényszerítés általában azt jelenti, hogy a célpontok politikai magatartásában változást akarnak elérni vagy azt megakadályozni fenyegetéssel, megfélemlítéssel, vagy a nyomásgyakorlás egyéb eszközeivel. Ehhez képest **a „kényszerített, tervezett migráció” egy szándékosan kreált vagy manipulált, határokat átlépő népességmozgás révén kíván politikai, katonai és/vagy gazdasági engedményeket elérni.**

A szerző a „**kihívóknak**” (challengers) háromféle típusát különbözteti meg: ezek a „**generálók**” (generators), a „**provokátorok**” (agents provocateurs) és az „**opportunisták**” (opportunists). A két előbbi aktívan részt vesz a migrációs válságok létrehozásában és manipulálásában, míg az utóbbi a mások által kreált válságokból húz hasznot.

A „**generálók**” (pl. Fidel Castro a kubai migrációs válságok esetében) a legkönnyebben felismerhető típust adják. **Maguk kreálják a határokat átlépő népességmozgásokat és fenyegetnek azok bevetésével, amennyiben a célpontok nem tesznek eleget a követelésüknek.** A legtöbb ilyen „generáló” gyenge, antidemokratikus szereplő, akiknek nincs lehetőségük más, hagyományosabb befolyásolási módszert alkalmazni.

A „**provokátorok**” direkt **úgy viselkednek, hogy azzal más szereplőket ösztönözzenek migrációs áradat létrehozására.** Mivel túl gyengék ahhoz, hogy önállóan elérjék céljaikat, megpróbálnak nemzetközi politikai, gazdasági és/vagy katonai támogatást szerezni. Relatív hatásos, bár morálisan kétes módja az efféle támogatás megszerzésének, amikor szándékosan úgy cselekednek, hogy azzal a saját kormányzatuk részéről elnyomó intézkedést érjenek el, amivel egy humanitárius katasztrófát okozva kivándorlást idézzenek elő és a nemzetközi közösség közbelépését csikarják ki. A „provokátorok” jobban kedvelik a nagyobb áradatokat: minél nagyobbak, annál inkább áldozatnak tűnnek a nemzetközi megfigyelők szemében, és fenyegetőbbnek is látszódnak. **Ezek a „provokátorok” főleg NGO-k és aktivisták, akik egyfajta altruista machiavellizmus megnyilvánulásaként tekintenek erre a szokatlan módszerre, amikor is a cél (pl. autonómia, függetlenség, a demokrácia visszaállítása) szentesíti a „kényszerített, tervezett migrációt”, mint eszközt.**

Az „opportunisták” nem játszanak közvetlen szerepet a válságok kialakításában, csupán a saját érdekeik érvényesítésére kihasználják a mások által generált vagy katalizált migrációs áradatokat. Ilyen például, amikor a határok lezárásával és ez által humanitárius katasztrófa létrehozásával fenyegetnek, amennyiben a célpont nem teljesíti a követeléseiket. Ez történt 1956-ban, amikor Ausztria a magyar menekülteknek nyújtott segítség felfüggesztését helyezte kilátásba, ha nem kapnak másoktól támogatást. Előfordul azonban olykor, hogy az „opportunisták” éppen a válság megoldását ajánlják fel anyagi vagy politikai előnyökért cserébe.

Miután már sikeresen előidézték azt a válságot, a kényszerítést alkalmazó gyenge szereplők felajánlják, hogy meg is szüntetik, gazdasági vagy politikai előnyökért cserébe. Mivel a „kényszerített, tervezett migrációs” zsarolási módszer az esetek 57-73 közötti százalékában „sikeres”, az igazán elszánt szereplők számára, akiknek nincs más lehetőségük, ez a stratégia vonzónak tűnhet. Különösen igaz ez azokra a „kihívókra”, akik olyan célpontok viselkedését akarják befolyásolni, akik normál körülmények között nem egyeznének bele a követeléseikbe – erős és fejlett liberális demokráciáékét.

Greenhill szerint a „kihívók” célja belföldi konfliktusok gerjesztése vagy társadalmi elégedetlenség kiváltása a célországban belül, hogy annak vezetése meghátráljon, és eleget tegyen a követeléseiknek. Ennek két, egymást nem kizáró útja lehet, amikor a migrációt használják kényszerítő eszközként: „**politikai agitáció**” és a „**kapacitásukat meghaladó elárasztás**”. Utóbbi lényege, hogy a célországot a befogadási, elhelyezési és asszimiláló képességeit meghaladó mennyiségű migránssal/menekülttel árasztja el, míg az előbbi az ebbéli szándékára hat. Ez főleg akkor hatásos, ha nagy és hirtelen bekövetkező válságról van szó, mivel még az iparilag fejlett államoknak is időre van szükségük, hogy fel

tudjanak készülni a kezelésére. Belpolitikai válság előidézésében is érdekeltek a „kihívók”, hiszen a migrációs válság jellemzően két nagy táborra bontja a befogadó ország társadalmát, a migrációt támogatók és az azt ellenzők csoportjára. A támogatók általában kisebb csoportot képeznek, de annál hangosabbak, és erejüket hatványozza, hogy legtöbbször jó kapcsolatot ápolnak hazai és nemzetközi NGO-kal.

A nyugat-európai liberális demokráciákra nehezedő migrációs nyomás viszonylag kicsi abban a tekintetben, hogy mennyi hazáját elhagyni kényszerült ember van ma, de Nyugat-Európa méretéhez képest aránytalanul nagy és fenyegető. **A jelenlegi migrációs hullámok lerontják az életszínvonalat ezekben az államokban, mivel a szociális hozzájárulásokat és munkalehetőségeket elveszik az állampolgárok elől, hazájukból magukkal hozzák a konfliktusaikat és aránytalanul sok bűncselekményt követnek el.**

Jóllehet, országonként változó a migrációval kapcsolatos szabályozás és kötelezettségvállalás természete, általában **az emberi jogi rezsim két jelentős béklyót tesz az állami diszkrécióra: a menedékjogot és a faji megkülönböztetés tilalmát, amelyek az idők során kötelező erejű nemzetközi joggá nőttek ki magukat.** Az emberi jogok védelmére vállalt kötelezettség zsarolási alapot nyújthat a kényszerítőknek, kihasználva azokat az értékeket, amelyeket a liberális demokráciák büszkén vallanak magukénak.

FIDEL CASTRO, AZ USA SIKERES ZSAROLÓJA

Az egyetlen kihívó a történelem során, aki három „kényszerített, tervezett migrációt” alkalmazott, az Castro Kubája volt. **A Castro viselkedésében felfedezhető minták visszatérőek és három különböző USA adminisztráció ellen is sikeresen alkalmazta őket; ez jól mutatja, hogy a helyzet kimenetele nem függ bizonyos vezetőktől vagy történelmi időponttól, annál sokkal általánosabb.** Azért volt sikeres, mert mindegyik alkalommal nemzetközivé tudta tenni a belső, politikai és gazdasági válságokat, és az USA számára külügyi és belpolitikai válságot kreált belőlük. Emiatt mindig a tárgyalóasztalhoz kényszerítette őket.

Castro sikerének kulcsa nem csak abban rejlett, hogy külpolitikai válságot is teremtett az USA számára; nagy segítséget jelentett neki, hogy az USA retorikailag nagylelkűséget akart sugallani, a menekültekkel kapcsolatos politikája viszont reaktív volt, és intézkedéseit rendszeresen visszavonni kényszerült, amint komoly mértékűvé vált a migránsáradat. Ezzel jelentősen veszített hitelességéből. Például Carter elnök egy beszédében megerősítette, hogy az USA „tárt karokkal” várja a Castro rezsim elől menekülő kubaiakat; a „menekült” szó használata azt sejtette, hogy az elnök egyoldalúan eldöntötte, mi a státuszuk, míg az adminisztráció más tisztségviselői óvatosabbak voltak és inkább a „menedékkérő” szót használták. Alig egy héttel később az elnök kénytelen volt visszavonni „nagylelkű” kijelentését és letartóztatással, komoly pénzbüntetésekkal, valamint a hajók elkobzásával fenyegette meg azokat, akik továbbra is segítik a kubaiakat, de a kubai-amerikai közösségeket ez nem tántorította el.

Szintén nem volt sikeres, mikor Clinton elnök 1994. augusztus 18-án bejelentette, hogy egy kubait sem fognak beengedni az országba azok közül, akik illegálisan lépnek be; akiket megmentenek a tengeren, azokat Guantánamora viszik és határozatlan időre ott tartják a tengerészeti bázison.

Megjegyezte, ezek az emberek nem akarnak menekülni, hanem direkt küldik őket, tehát nem menekültekről van szó. Augusztus 21-én Castro bejelentette, hogy hivatalosan megnyitja a határokat bárki előtt, aki el akarja hagyni az országot. Mivel az emberek nem hitték el, hogy az USA egyik napról a másikra megváltoztatja három évtizedes politikáját, a migránsok továbbra is útra keltek.

„Most már a menekültek jelentik a háborút”: a NATO és a koszovói konfliktus

Noha védelmi szövetséggént jött létre, a NATO első katonai fellépése 1999. március 24-én egy támadás, Koszovó bombázása volt. Ez okozta Európában a második világháború óta a legnagyobb stratégiaileg megtervezett népmozgást, amikor is kevesebb mint két hónap alatt 800.000 koszovói hagyta el otthonát. Kuba és Koszovó esetében is egy gyenge, nemzetközileg elszigetelt ország vállalkozott egy jóval erősebb célpont magatartásának befolyásolására a „kényszerített, tervezett migráció” segítségével.

1999-ben az USA Védelmi Minisztériuma közzétette jelentését a koszovói katonai akcióról, amelyben azt írták, „mivel nem tudott nyíltan katonailag szembeszállni a szövetséges erőkkel, a Milosevic által alkalmazott közvetett befolyásolási eszköz a menekültáradat létrehozása és egy humanitárius válsághelyzet kialakítása volt”. Ezt támaszthatja alá, hogy a jelenlévő megfigyelők úgy tapasztalták, a menekültáradatot irányították; bár látszólag véletlenszerű mintázatban vándoroltak, jó esély van rá, hogy a menekülteket a hadsereg emberi pajzsként alkalmazta. Az 1999-es koszovói konfliktust követően többen úgy vélekedtek, hogy egy új fegyver került a fegyverarzenálba, a menekültfegyver. Egy tudós egészen odáig ment, hogy kijelentette: „a háború természete megváltozott; ma már a menekültek jelentik a háborút”.

Rey Koslowski migrációs szakértő szerint a migrációs válság először letörte az EU tagállamok ellenállását az ideiglenes védelem megadásával kapcsolatban. Ezután a média megváltoztatta a közvéleményt az illegálisan belépő koszovói albánokról. A becsempészett illegális migránsokat, akiket embercsempész bűnbandák juttattak be, hirtelen etnikai tisztogatás elől menekülőkné tekintették és helyzetüket elkezdték a Holokauszthoz hasonlítani. A párhuzam miatt a koszovói albánok veszélyforrásból áldozatokká váltak.

Invázió az invázió megállítására: az USA és Haiti

Az első szabadon választott haiti elnök Jean-Bertrand Aristide volt, akit 1991-es megválasztását követően mindössze 8 hónappal az elit által támogatott katonai puccs során eltávolítottak pozíciójából. A puccs után a junta felfüggesztette a határellenőrzést és így az első disszidensek elkezdték elhagyni a szigetet; a hatóságok meg sem próbálták őket megakadályozni.

Jóllehet egy korábban kötött 1981-es megállapodás a tengeren elfogott haitik visszaküldéséről még érvényben volt a puccs után is, 1991 novemberében számos USA bíróság ideiglenesen megtiltotta a Bush adminisztrációnak a tengeren elfogott haitik erőszakos hazatelepítését. Ennek ellenére 1992. május 24-én Bush kiadta a „Kennebunkport parancsot”, amelynek értelmében minden tengeren feltartóztatott migránst egyből visszavisznek Haitire; a hivatalos washingtoni kommunikáció az volt, hogy nem politikai elnyomás elől menekülőkről, hanem szegénységből elvágódó gazdasági migránsokról van szó.

Végül 1994-ben Clinton elnök megindította a második világháború óta a legnagyobb katonai műveletet, hogy visszaállítsák Aristide hatalmát a szigeten. Mivel a haiti elnök úgy vélte, Clinton túl lassan váltja be az erre tett ígérését, támadásba lendült, méghozzá a „kényszerített, tervezett migráció” fegyverével: elkezdte bátorítani népét, hogy meneküljön el, felszólítására a hívei útnak is indultak, hogy így gyakoroljanak nyomást az amerikai elnökre. További ösztönző volt számukra, hogy a mentőhajókon benyújtott menedékkérelmek 30 százaléka pozitív elbírálásban részesült, szemben a szigeten – egy korábban az USA-val kötött megállapodás alapján - megnyílt központokban benyújtottakkal, amelyeknek mindössze 6,6 százalékát fogadták el. **Volt olyan időszak, amikor a kérelmek 40 százalékát elfogadták a hajókon, részben annak köszönhetően, hogy emberi jogi szervezetek segítettek nekik benyújtani azokat.**

Sok haiti meg sem próbálta elérni Florida partjait, egyszerűen csak igyekeztek kisodródni nemzetközi vizekre, hogy megkapják az úgynevezett „cápvízumot”. Egy amerikai parti őrn nyilatkozta: „annyian hajóztak ki a nyílt tengerre olyan részeken, ahol az áramlatok miatt sem tudtak volna eljutni az USA-ba, hogy nyilvánvaló volt, csak meg akarták magukat mentetni”.

KONKLÚZIÓK

A két fő módszert tekintve az objektív veszély, a fenyegetés nagyobb az elárasztás esetében, azonban több esély van a kényszerítés sikerére az agitáció felhasználásával. A „kényszerített, tervezett migrációt” legtöbb esetben (és a legnagyobb sikerrel) erősebb liberális demokráciák ellen alkalmazzák. **A siker záloga legtöbbször az a stratégia, amikor egy állam nemzetközi és belföldi aggodalmait egybeolvasztják, és a belföldi jogszabályok és politikai értékek átalakulnak nemzetközi zsarolási alappá.**

A „kihívók” ügyesen és tudatosan használták ki és manipulálták a nyugati társadalmakat azok „pszichológiai” gyengeségei miatt. Egy ilyen gyengeség, hogy **bár a „képmutatás ára” egy elméleti konstrukció, a következményei mégis valóságosnak tűnnek mind a „kihívók”, mind a célpontok számára.**

A „kényszerített, tervezett migráció” általában nem az első stratégiája az azt létrehozóknak. Ennek oka az lehet, hogy a menekültáradatok általában nagyobbak és kevésbé kontrollálhatók lesznek, mint ahogyan azt a kényszerítők szeretnék és eltervezték. A bemutatott esetekből kitűnik, a célpontok gyakran nem veszik komolyan a fenyegetést; sőt, az erősebb és nagyobb célpontokban gyakran nem is tudatosul, hogy „veszíthetnek”, ha nem engednek a „kihívónak”, amíg a helyzet nem lesz szinte kezelhetetlen.

Megfigyelhető, hogy a második világháború vége óta, de főleg az 1970-es évektől kezdve, amikor az NGO-k száma és befolyása igazán megnövekedett, az emberi jogi normák szaporodása akaratlanul hatalmat adott azoknak a gyenge kihívóknak a kezébe, akik nem riadnak vissza a kényszerítés ezen módjának alkalmazásától, főleg demokratikus célpontok ellen. Miközben a célpontok próbálják csökkenteni a kitettségüket ennek a fajta kényszerítésnek, az NGO-k tovább akarják bővíteni a fogalmát annak, hogy kit illet meg védelem és milyen a morálisan elfogadható hozzáállás.